

Hồi 180

Bảo mệnh linh phù

Hầu Lượng Sinh mất lơ dờ đến nội đường Đại Tư Mã phủ, Hoàn Huyền đang ngồi uống trà, tinh thần sáng láng, một đêm không ngủ đối với y không có một chút xú ảnh hưởng nào.

“Ngồi!”.

Hầu Lượng Sinh cúi mình ngồi xuống một bên, có tỳ nữ đến bày chén châm trà cho gã.

Sau khi tỳ nữ thoái ra, Hoàn Huyền ngửa nhìn xà nhà, hiện thần sắc trầm tư, một hồi sau than: “Hay cho Tư Mã Diệu”.

Hầu Lượng Sinh ngạc nhiên nhìn Hoàn Huyền, không biết nên đáp làm sao.

Hoàn Huyền mục quang sáng ngời nhìn sang Hầu Lượng Sinh, giọng nói bình tĩnh: “Tạ Huyền ba ngày trước đã chết ở Đông Sơn, Hoàn Huyền ta không còn đối thủ ở phương Nam nữa”.

Hầu Lượng Sinh giật nảy mình: “Cái gì? Tạ Huyền đã chết?”.

Hoàn Huyền gật đầu: “Lưu Du quả nhiên không lừa Phụng Tam, Phụng Tam cũng không có gạt ta”.

Hầu Lượng Sinh hỏi: “Tin tức từ đâu ra?”.

Hoàn Huyền đáp: “Đương nhiên là từ Ân Trọng Kham. Thì ra Tạ Huyền đã sớm khai báo với Tư Mã Diệu, nói mình không còn sống bao nhiêu lâu, cho nên Tư Mã Diệu bí mật bày mưu, hết sức trấn áp Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo, tranh thủ quyền thần trong triều làm rào che, ủy lạo Vương Cung trấn thủ Kinh khẩu, tiếp quản Bắc Phủ binh, lại phái Ân Trọng Kham đến Kinh Châu của ta vào trú ở Giang Lăng, lấy thế chia quân kềm chế Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo. Khà! Hay cho Tư Mã Diệu, đây không phải là tìm chết thì là gì?”.

Hầu Lượng Sinh tới giờ mới biết Hoàn Huyền đang nói mĩa, gật đầu: “Tư Mã Diệu quả là ngu xuẩn phi thường, trước đây y ủng hộ Tư Mã Đạo Tử mà áp bức chú cháu Tạ An, đến bây giờ Tạ An, Tạ Huyền lần lượt qua đời, lại hy vọng thu hồi quyền lực từ tay Tư Mã Đạo Tử, nào hay quyền binh xưa này dễ cho chứ khó thu, Tư Mã Đạo Tử làm sao

ngôi yên nhìn quyền lực bị tước đoạt chứ, Tư Mã Diệu thật là ép Tư Mã Đạo Tử động thủ”.

Hoàn Huyền cười khà khà: “Vốn Tư Mã Đạo Tử còn chưa đủ can đảm, hiện tại Tạ Huyền đã đi, đương nhiên không còn cố kỵ gì nữa!”.

Hầu Lượng Sinh nói: “Ân Trọng Kham đồng thời nhậm chức thứ sử Kinh Châu, còn có Dữu Giai nhậm chức Dự Châu thứ sử, người này cũng là thân tín của Tư Mã Diệu, không biết có đứng về phe Vương, Ân không?”.

Hoàn Huyền hiển nhiên tâm tình cực tốt, rất có hứng đàm luận, dịu giọng: “Tình thế trước mắt, ai có binh quyền trong tay, người đó mới có tư cách nói chuyện, Dữu Giai tuy là danh sĩ đời nay, nhưng binh Dự Châu không tới hai ngàn, tối đa chỉ có thể làm kẻ ứng tiếng của Vương Cung và Ân Trọng Kham, làm gì mà được người ta xem trọng chứ?”.

Tiếp đó quay về phía Hầu Lượng Sinh: “Cơ hội ta gian khổ chờ đợi bao nhiêu năm nay cuối cùng đã đến, ta nên làm sao?”.

Hầu Lượng Sinh trầm ngâm một hồi: “Tôi nghĩ chúa công nên để Vương Cung làm con tốt tiên phong”.

Hoàn Huyền ngạc nhiên: “Nếu để Vương Cung thành công trừ khử Tư Mã Đạo Tử, ta không phải đánh mất cơ hội tốt sao?”.

Hầu Lượng Sinh mỉm cười: “Chúa công nghĩ Vương Cung có năng lực đó sao?”.

Hoàn Huyền đáp: “Vương Cung quả không có năng lực như vậy, nhưng nếu dùng Bắc Phủ binh, với số mãnh tướng như mây của Bắc Phủ binh, quân Kiến Khang nào phải là đối thủ? Một khi Tư Mã Diệu nắm lại quyền lực, bọn ta có muốn ép y thoái vị đâu còn là chuyện dễ”.

Hầu Lượng Sinh hân hoan: “Chư tướng Bắc Phủ binh coi Lưu Lao Chi làm đầu, tuyệt đại bộ phận xuất thân hàn môn, hoặc thế gia xuống dốc, luôn luôn coi thường đám cao môn Kiến Khang. Vương Cung là cao môn trong đám cao môn, dùng gia thế cao quý mà miệt thị tất cả, chỉ có thể coi chư tướng Bắc Phủ như chó gọi là đến đuổi là đi. Mà như vậy chính là đại kỵ của chư tướng Bắc Phủ, là chuyện bọn họ không thể nhẫn nhịn nhất. Chuyện này tôi tuyệt không thể phán đoán sai lầm, Vương Cung nhất định sẽ làm hư sự, đến lúc đó chúa công có thể ra mặt thu thập tàn cục, nhất chiến định thiên hạ”.

Lại nói: “Thêm vào Tôn Ân tạo phản sắp tới đây, để Tôn Ân vót bớt lực lượng Kiến Khang quân và Bắc Phủ binh, chúa công tọa sơn quan hổ đấu, thật có trăm lợi mà không hại chút nào”.

Hoàn Huyền định thần nghĩ ngợi, cười dài nói: “Hay! Cứ như lời của người, để Vương Cung đi làm con tốt tiên phong. Vương Cung luôn muốn làm một Tạ An khác, ta liền thừa cơ đòi hỏi một chút thiện ý. Nghe nói con gái y là một quốc sắc thiên hương, là đệ nhất mỹ nữ trong đám cao môn Kiến Khang, là một tuyệt sắc có thể so bì với Kỷ Thiên Thiên, Vương Cung nếu chịu đem con gái dâng cho ta làm thiếp, ta sẽ tạm thời theo lão rong chơi”.

Hầu Lượng Sinh ngạc nhiên: “Nghe đồn Vương Cung đã hứa gả con gái cho nhi tử của Ân Trọng Kham, chúa công nếu yêu cầu với Vương Cung như vậy, Ân Trọng Kham còn mặt mũi gì nữa?”.

Hoàn Huyền làm như không: “Một khi đứa con gái mỹ lệ của Vương Cung còn chưa gả vào nhà họ Ân, Ân Trọng Kham nào dám tranh giành với ta?”.

Hầu Lượng Sinh cứng miệng, không nói gì được nữa.

oOo

Lưu Dụ và ba mươi mấy tướng lĩnh bậc trung trong Bắc Phủ binh, bao gồm Ngụy Vịnh Chi và Bành Trung, đã đợi ở ngoại đường Tham tướng phủ của Bắc mấy canh giờ rồi, đợi mãi cho đến hừng sáng vẫn chưa đến lượt bọn họ tiến vào nội đường gặp Lưu Lao Chi.

Lúc bọn Lưu Dụ đến, Lưu Lao Chi còn đang nói chuyện với Vương Cung, sau đó là Hà Khiêm, tiếp nữa tới các tướng lĩnh cao cấp như Tôn Vô Chung, Trúc Khiêm Chi, Lưu Tập, quan tướng cấp thấp như bọn họ chỉ còn nước khốn khổ đợi chờ ngoài đường.

Đầu óc Lưu Dụ càng lúc càng tê tái, thấp thoáng cảm thấy khúc quanh của sinh mệnh đã đến, là họa hay là phúc, chỉ có ông trời mới biết.

Những gì tốt đẹp nhất trong đời gã đã theo biến chuyển vô thường của sự đời trở thành quá khứ không thể vãn hồi.

Tạ Huyền một tay đề bạt y lên, cái chết của ông là sự thật sắt đá. Đối với Tạ Huyền Lưu Dụ có một thứ cảm giác ngưỡng mộ và quyến luyến như phụ thân và huynh trưởng của mình, nghĩ mình xem chút bội phản ông và làm tổn thương đến ông, Lưu Dụ cảm thấy hối tiếc đến nghẹt thở.

Đối với mỹ nữ Vương Đạm Chân mình thương yêu, không còn có thể dùng hổ thẹn để hình dung, mà là một thứ đau xót cắn rứt gã cần phải toàn lực ức chế và tìm cách

lãng quên. Gã không dám nghĩ đến nàng, không dám tưởng tượng tình hình của nàng, thậm chí không dám biết nàng có còn chút tình với mình không, hay là hận mình vứt bỏ lời hứa đến thấu xương? Gã tình nguyện để nàng thống hận mình, vĩnh viễn quên đi tên binh đào ngũ trốn tránh ái tình này.

Yến Phi bằng hữu tốt nhất đang thâm nhập hiểm cảnh, đi tiến hành nhiệm vụ gần như không thể nào hoàn thành, tìm cách cứu chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên về từ trong ma chướng của Mộ Dung Thùy.

Giả như Lưu Dụ có thể theo chàng mạo hiểm, Lưu Dụ sẽ dễ chịu hơn nhiều, trên mình gánh vác trách nhiệm, làm cho gã chỉ có thể giương mắt nhìn Yến Phi ra đi. Đối với chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên, gã cũng có trách nhiệm tuyệt đối, hiện thực lãnh khốc lại làm cho gã chỉ có thể ngồi nhìn không lý tới.

Đời người sao tràn đầy chuyện bất lực vậy? Làm người thật ra có ý nghĩa gì? Gã đương nhiên không thể buông bỏ, nơi gã dấn thân không thể quay đầu, hơn nữa trên hiểm lộ sinh tử treo đầu sợi tóc, chỉ có xông thẳng tới mới có thể có đường ra.

Tiếng bước chân từ trong nội đường truyền ra, Lưu Dụ cùng dám tướng lãnh trẻ tuổi dõi nhìn cửa sau.

Bọn Tôn Vô Chung nối đuôi tiến vào đại đường, ai ai thần tình cũng ngưng trọng, vừa mệt mỏi lại vừa đau buồn không che giấu nổi.

Tôn Vô Chung đi thẳng đến trước mặt Lưu Dụ, nói: “Đại tướng quân muốn gặp người trước”.

Bao gồm cả Lưu Dụ, người nào cũng cảm thấy ngạc nhiên, biết sự tình không phải tầm thường.

o0o

Yến Phi, Bàng Nghĩa và Cao Ngạn vào một quán ăn trên con đường lớn trong Nhạn Môn thành dừng điểm tâm, ba thớt tuấn mã ở lan can cột ngựa ngoài cửa quán, vì còn sớm, trên đường thưa thớt vài lữ khách.

Trong quán chỉ có hai ba cái bàn có khách, quang cảnh tiêu điều như vậy, một Nhạn Môn trọng trấn giao thông ở biên thù của Tái nội Tái ngoại không phải thường gặp, nguyên nhân có lẽ là bị ảnh hưởng bởi loạn lạc xảy ra ở Bình Thành những ngày

gần đây, làm cho khách thương không dám ở lại lâu, thậm chí còn đi đường vòng không vào thành.

Cao Ngạn nhìn kỹ Yến Phi, chợt quay sang Bàng Nghĩa nói: “Lão Bàng người có phát giác gì không? Yến công tử của bọn ta hôm nay tâm tình đặc biệt tốt, cả khẩu vị cũng đỡ hơn trước”.

Bàng Nghĩa cười nói: “Người không nói léo nhéo, tâm tình của ta cũng tốt lắm đó!”.

Yến Phi cười không nói gì, tâm tình chàng quả là tốt hơn nhiều.

Sớm hôm nay trước khi trời sáng, chàng sức tỉnh, cảm ứng được Kỷ Thiên Thiên. Tuy xa vời không rõ rệt, nhưng chàng lại có cảm giác về sự tồn tại của nàng, không thể nào lằm lặc được, vừa thoáng hiện là chớp tắt, nhưng đã làm cho chàng phấn chấn tinh thần. Cảm giác như vậy làm sao nói rõ đây? Cho nên chỉ còn nước để Cao Ngạn ba hoa.

Cao Ngạn thấp giọng: “Người có phải vẫn đi ám sát như đã nói hôm qua?”.

Yến Phi nhẹ nhàng gật đầu.

Bàng Nghĩa lo lắng: “Ta thấy thêm một chuyện không bằng ít một chuyện, đến khi gặp Thác Bạt Khuê rồi hãy nói nữa. Có khi huynh đệ của người đã có kế hoạch đại thể công nhập Tái nội, người đã thảo kinh xà như vậy, có thể phá hỏng chuyện của y”.

Cao Ngạn cũng giúp lời: “Lão Bàng nói đúng đó, Sóc Phương bang bị diệt đã thành sự thật, người có giết một mạng cũng chỉ là tiết giận, không bổ ích gì cho đại cục. Thường nói hảo hán không tránh khỏi có nhiều kẻ địch, người nếu bị tai nạn, bọn ta hai người làm sao lo hết?”.

Yến Phi cảm động vô cùng.

Đêm qua chàng quyết định xuất thủ ám sát Mộ Dung Dũng, một là bị kích thích lòng căm phẫn tộc nhân bị sát hại lấn áp, một là trong lòng tràn ngập nỗi uất ức ưu buồn khó bình tĩnh, hiện tại biết Kỷ Thiên Thiên an nhiên không sao, tâm tình đổi khác đi nhiều.

Hiện tại chàng không thể không lý tới cảm nhận của đám hảo hữu, hơn nữa bọn họ nói rất có lý, báo thù cung không cần gấp rút nhất thời, đang định đáp ứng, trên đường chợt truyền đến thanh âm đuổi bắt chém giết.

Ba người ngạc nhiên nhìn ra đường, một đám đại hán như lang như hổ đang giơ đao vung mâu truy sát một hán tử, kẻ bị truy sát tuy toàn thân tẩm máu, vẫn dũng cảm phi thường, hồi đao chém một tên, phi thân lên ngựa của Cao Ngạn, đang định chém đứt dây phi chạy, bỗng lại lảo nhuyển một bên.

Một đầu búa lướt sát qua trên lưng ngựa, “cách” một tiếng lưỡi búa ngập vào phiến cửa lớn của quán ăn, làm cho khách khứa trong quán kinh hãi la làng.

Hán tử tránh được phi phủ, lăn mấy vòng dưới đất, lúc lăn đến cửa quán liền búng người dậy, chạy thẳng vào quán.

Đám khách khứa và mấy tên chạy bàn chia nhau bỏ trốn.

Bảy tám đại hán rượt tới liền.

Yến Phi liền đứng dậy, đối diện đại hán bị truy sát, hai người đồng thời giật mình.

Diệp Luyện Hoa vọt ra khỏi vó.

o0o

Lưu Lao Chi độc tọa trên ghế chủ vị trong nội đường, mày nhíu chặt, chừng như đã già đi mấy năm chỉ nội trong một đêm.

Lưu Dụ đi thẳng đến trước người hán thi quân lễ biểu lộ lòng tôn kính. Lưu Lao Chi liếc nhìn gã, có vẻ lừng khờng tâm thần bất định: “Ngồi!”.

Lưu Dụ vẫn không biết hán tại sao muốn gặp riêng mình, tránh sang một bên ngồi xuống.

Lưu Lao Chi thở dài một hơi: “Ta đã sớm đoán Huyền soái thụ thương nặng đến mức trí mệnh, bất quá vẫn không ngờ ông lại bỏ bọn ta đi mau như vậy”.

Lại nhìn sang Lưu Dụ: “Người có biết ta sao lại đoán được Huyền soái lần này ẩn náu Tiểu Đông Sơn có lẽ là một đi không trở lại không?”.

Lưu Dụ lắc đầu biểu thị không biết.

Lưu Lao Chi thở dài một hơi, cười khổ: “Trước khi Huyền soái khởi trình đến Tiểu Đông Sơn, đám ta bảo vệ người. Ài! Trong quân ta người cấp quan không cao, lại là nhân vật van người dòm ngó. Chính vì người từng trải phong sương, lại đắc tội với rất nhiều người, bao gồm Tư Mã Nguyên Hiến và Vương Quốc Bảo, cho nên có thể bảo vệ tính mệnh của người hay không đã biến thành trọng tâm của cuộc tranh đấu giữa đám quyền quý và Bắc Phủ binh ta”.

Lưu Dụ đã minh bạch, Lưu Lao Chi từ lời dận dò kiểu “lâm nguy phó thác” của Tạ Huyền đã đoán ra Tạ Huyền biết mình sống không còn bao lâu, nếu không có Tạ Huyền ở đó, cần gì phiền tới một Lưu Lao Chi hán kém tài thua đức so với ông ta.

Tạ Huyền lại đề tính hấn Lưu Lao Chi một cách xảo diệu, quyền vị của Lưu Lao Chi hấn gắn liền với sinh tử của Lưu Dự, nếu Lưu Lao Chi không bảo vệ được Lưu Dự, không những làm lòng quân bất ổn, ai ai cũng lo sợ, còn tỏ rõ với bên ngoài là Lưu Lao Chi hấn uy thế thua xa Tạ Huyền.

Lưu Dự cung kính: “Mối quan hoài của đại tướng quân, thuộc hạ cảm kích phi thường”.

Lưu Lao Chi song mục loang loáng tinh quang, nhìn lên nhìn xuống Lưu Dự, trầm giọng hỏi: “Người với Vương Đạm Chân con gái Vương Cung có quan hệ gì?”.

Lưu Dự ngẫm thất kinh, bởi không rõ Lưu Lao Chi biết được bao nhiêu sự tình, một lời đối đáp không khớp, lập tức sẽ phá hoại hảo cảm không có bao nhiêu của Lưu Lao Chi đối với gã.

Gã cười khổ: “Thuộc hạ lần đầu gặp Đạm Chân tiểu thư là ở hẻm Ô Y trên soái phủ, chỉ là gạt đầu chào hỏi. Sau này từ Biên Hoang Tập quay về Quảng Lăng, bị thương nặng té xỉu dọc đường, được nàng trượng nghĩa cứu giúp, còn tôi có cơ hội giúp nàng phá hoại âm mưu của Tư Mã Nguyên Hiến đối phó nàng, mấy chuyện này tôi đều có bẩm báo Huyền soái không che giấu”.

Lưu Lao Chi đập tay “bình” một tiếng trên chỗ tựa tay, làm Lưu Dự giật mình tim đập thành thịch, vừa nghĩ mình đã bị khám phá những chỗ giấu kín, Lưu Lao Chi giận dữ thốt: “Vương Cung thật kiêu căng ngạo mạn, không biết từ đâu nghe đồn đại nói người có dã tâm với con gái của lão, vừa mới cảnh cáo ta nếu người dám dây dưa với con gái lão, sẽ phái người đánh gãy chân người. Hừ! Con mẹ lão! Cao môn đại tộc là người, còn bọn ta không phải là người sao? Ngoại trừ An công và Huyền soái ra, dám cao môn ai mà không trốn ở hậu phương đóng cửa làm dáng danh sĩ, còn bọn ta ở tiền tuyến vào sinh ra tử duy trì sự phong lưu phiêu dật cho bọn chúng”.

Lưu Dự an tâm lại, đồng thời nhìn ra mâu thuẫn giữa Vương Cung và Lưu Lao Chi, thứ mâu thuẫn này vĩnh viễn không thể hóa giải, sự đối lập cao môn hàn môn không có ai có thể trứ tuyệt chứng.

Sự khinh khi Lưu Dự của Vương Cung đã kích thích lòng căm hận của Lưu Lao Chi. Bất quá từ đây trở đi, có thể bảo vệ mình hay không đã biến thành cuộc tranh đấu giữa cao môn và hàn tộc.

Lưu Lao Chi còn chưa nư giận: “Nếu không phải huyền soái có căn dặn bọn ta ủng hộ Vương Cung, hồi nãy ta đã đuổi lão khỏi cửa, xem lão bằng vào lực lượng của mình có thể làm được gì”.

Lưu Dụ gật đầu: “Không có sự ủng hộ của Bắc Phủ binh bọn ta, Vương Cung chỉ là một cục thịt để Tư Mã Đạo Tử mổ xẻ”.

Đồng thời lại nghĩ đến Vương Cung có nói tốt nói xấu thì cũng là cha của người mình thương, mình có thể lão và Lưu Lao Chi thù ghét lẫn nhau mà đem tính mạng ra bồi thường không? Liền bổ cứu: “Tham quân đại nhân xin đừng vì tôi mà ảnh hưởng đến di mệnh của Huyền soái, tôi chịu chút ủy khuất cũng chỉ là chuyện nhỏ không đáng nói tới”.

Lưu Lao Chi trừng gãi, tựa như muốn nói ta đương nhiên không vì người mà ảnh hưởng đến quyết định, chỉ là không nói ra miệng.

Lưu Dụ đương nhiên tự biết, không vì vậy mà khó chịu.

Lưu Lao Chi như tự nói với mình: “Vương Cung mấy lượt huân hoàng được sự ủng hộ của hoàng thượng. Hừ! Để xem Vương Cung có thể đem sự thật để chứng minh không”.

Lưu Dụ thấp thoáng đoán được Vương Cung khoe khoang lời hứa của Tư Mã Diệu cho thăng quan, cũng chỉ có ngôi vị thống soái Bắc Phủ binh danh chính ngôn thuận mới có thể đả động đến Lưu Lao Chi.

Bất kể ai nắm quyền, bao gồm Tư Mã Đạo Tử hay Hoàn Huyền, đều phải khôn khéo lung lạc Lưu Lao Chi, nếu không Bắc Phủ binh sẽ lập tức làm phản.

Lưu Lao Chi cũng có chỗ khó xử của hắn, Bắc Phủ binh còn có một thế lực do Hà Khiêm cầm đầu vẫn có tư cách so đo ngắn dài với hắn, cho nên ngôi vị trong Bắc Phủ binh của hắn còn chưa ngồi vững, thêm vào trong triều đình hắn danh vọng thua xa Tạ Huyền, lại xuất thân hàn môn, cho nên rất cần sự bổ nhiệm và sự chống lưng của triều đình.

Xem ra tạm thời hắn vẫn phải uốn mình với Vương Cung.

Lưu Lao Chi làm sao tưởng được suy đoán của gã lại sâu xa tinh quái như vậy, thở phào một hơi: “Khổng Tĩnh đêm qua sau khi đàm thoại với người có đến gặp ta, có kế đề nghị của người cho ta biết. Ủ! Chuyện này tiểu Dụ người làm rất tốt, bọn ta cần phải trồng cây vào mình, tự cấp tự túc, mới có thể ngược đầu làm người”.

Lưu Dụ thầm gạt mồ hôi lạnh.

Khổng Tĩnh đi gặp Lưu Lao Chi, là muốn nắm được sự ủng hộ của hắn, mới dám nhúng mình vào mối làm ăn lợi ích to tát liên quan đến Biên Hoang Tập. Mà Lưu Lao Chi có thể nhìn sự kiện này từ một góc độ hoàn toàn khác biệt, ví như hắn có thể nghĩ

Lưu Dụ là muốn câu kết riêng với Khổng Tĩnh, mở rộng thế lực của riêng mình, như vậy đại họa lâm đầu lập tức, khẳng định không sống sót rời khỏi Tham quân phủ.

Lưu Lao Chi lại thấp giọng: “Huyền soái có nói phái người đi Biên Hoang Tập là có nhiệm vụ đặc biệt, thì ra Huyền soái có an bài này, người phải hết sức đi làm tốt chuyện này, bọn ta mới không lo thiếu thốn về phương diện vật tư tài nguyên”.

Lưu Dụ gật đầu cho qua, cũng nghĩ đến Lưu Lao Chi có dã tâm của hắn, cho nên không những không trách cứ mình, còn cổ vũ mình. Hiện tại Biên Hoang Tập khác nào là bùa hộ thân của Lưu Dụ gã, ngày nào gã còn có chỗ lợi dụng, Lưu Lao Chi trăm phương ngàn kế cũng phải bảo vệ gã, nếu không khác gì là tự cắt đứt đường tiền của.

Lưu Dụ thừa cơ thốt: “Tôi định đi Biên Hoang Tập một chuyến, an bài cho xong tất cả”.

Lưu Lao Chi nói: “Trước ngày đại táng của Huyền soái, người tốt hơn hết là ở lại đây, ta còn muốn biết rõ tình hình Biên Hoang Tập”.

Lại vỗ vai gã: “Bất kể người có quan hệ ra sao với Vương Đạm Chân, cứ coi như một trường xuân mộng, sau này người có muốn cũng đừng nên nghĩ về nàng ta, đương nhiên càng không thể lai vãng riêng tư với nàng ta”.

Lưu Dụ lòng thầm thở dài một hơi, cáo thoái ra ngoài.

- o O o -